

Messun saarna – kerrattavaksi myös kotihartaudessa
Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa
17. sunnuntain Pyhän Kolminaisuuden päivästä, 27.9.2026

Pyhäpäivän aihe	Usko ja epäusko
Liturginen väri	Vihreä
Alttarikynttilöitä	2 alttarikynttilää
Päivän Psalmi	Psalmi 78:1–8 (Luterilaisia virsiä, sivu 396)
Vanhan Testamentti	Jesaja 8:11–15
Epistolateksti	2. Korinttolaiskirje 1:18–22
Evangeliumi	Johannes 9:24–38

Virret

Alkuvirsi	539	Ah herää sydämeni
Kiitosvirsi	843	Me ylistämme Sinua
Saarnavirsi	258	Kiitetty olkoon Jumala
Uhrivirsi	42	On Jeesus nimi
Ehtoollisvirret	736, 325, 830	Riemuitse Siion, Tulkaa ja riemuitkaa, Elämän puu
Päätösvirsi	723	Maat ja kansat

Kollehtarukous

Herra, Kaikkivaltias Jumala! Herätä meissä halu ja anna meille voima rukoilla. Anna meille armossasi, mitä näet meille hyväksi ja tarpeelliseksi antaa. Kuule armollisesti rukouksemme, rakkaan Poikasi, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen, tähden. Aamen

Saarnateksti Psalmi 78

Saarnan nimi Jumalan laupeus on joka aamu uusi

Tekstimme maisema

On yksi asia, joka askarruttaa ja myös suuresti murehduttaa kristittyä arjen elämässä. Asia on se, kuinka nopeasti me alammekaan epäillä Jumalan hyvyttä, armoa ja laupeutta. Vaikka Olemme saaneet Jumalalta avun lukemattomia kertoja, nähneet Hänen hyvytensä päivittäin, silti me käännyimme epäuskoon, napolisimme Häntä vastaan; kiusaamme Jumalaa epäilemällä Hänen hyvää Isällistä tahtoaan.

Tämän sunnuntain Raamatun tekstit puhuvat uskosta ja epäuskosta. Erityisesti päivän Psalmissa 78 nousee sydämiemme eteen Jumalan Sanassaan antamat liitot ja lupaukset Israelille ja se, miten kansa niin monasti luopui uskosta Jumalaan ja Hänen lupauksiinsa. Tämä kansan vajoaminen raskaisiin epäuskon synteihin puhuu meille myös 2000-luvun kristityille ja kaikille ihmisille, niin kuin se puhui apostoli Paavalille, kun hän kirjoitti Pyhän Hengen vaikutuksesta Korinton seurakunnalle noin 2000 vuotta sitten, ja noin 1500 vuotta siitä, kun Herra Jumala oli vapauttanut kansan Egyptin orjuudesta: **”Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Mooseksen pilvessä ja meressä ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka**

heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus. Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koskapa he hukkuivat erämaassa. Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että me emme pahaa himoitsisi, niin kuin he himoitsivat.” (1. Korinttolaiskirje 10:1–6) Apostolille tuo erämaavaellus ei ollut tarua, vaan täyttä totta, koska se oli Jumalan Sanassa kirjoitettu. Me tämän ajan ihmisinä elämme saman syntiturmeluksen vaivaamina, ja vaikka Herramme Jeesus Kristus on jo täyttänyt kaikki Vanhan Testamentin lupaaman syntiemme sovituksen Hänen ristinkuolemassaan ja ylösnousemuksessaan. Ja vaikka Jumalan lupaukset ovat voimassa meille me silti niin helposti kompastumme ja lankeamme samankaltaisiin tottelemattomuuden synteihin kuin meitä ennen eläneet tekivät. Tämä ihmisessä asuva paha himon syntiturmeluksen tähden mekin janoamme yhä uudelleen päästä Herran pöytään ja Hänen sanojensa ruokittaviksi.

1 Yhä edelleen he tekivät syntiä (Psalmi 78:17, 32, 36, 41, 56)

Tämä Psalmi, Aasafin mietevirsi, on opetuksellinen eli didaktiivinen. Se on tarkoitettu kokoontuvalle seurakunnalle opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi ja lohdutukseksi, niin kuin Jumalan Sanalla on aina nämä viisi tehtävää. (2. Timoteuskirje 3:16; Roomalaiskirje 15:4)

Psalmissa Elävä Jumala osoittaa, että Vanhan Testamentin seurakunnan vaellus oli ailahtelevaa, epävakasta ja että he uudelleen ja toistuvasti lankesivat epäuskon syntiin, vaikka heillä oli keskeään Jumalan liitto, lupaukset ja jumalanpalvelus annettuina lahjoina. Psalmi puhuu Vanhan Testamentin kirkosta seuraavasti:

- 1.1 Seurakunnasta tuli kapinoiva ja niskoitteleva. (Psalmi 78:8)
- 1.2 Seurakunta ei pitänyt Jumalan heille antamaa liittoa eikä tahtonut vaelttaa Jumalan lain eli kymmenen käskyn mukaan. (Psalmi 78:10)
- 1.3 Seurakunta unohti Jumalan suuret teot ja ihmeet. (Psalmi 78:11)
- 1.4 Yhä he tekivät syntiä Jumalaa vastaan ja olivat uppiniskaisia. (Psalmi 78:17)
- 1.5 He epäuskossaan puhuivat Jumalaa vastaan ja sanoivat: **”Voikohan Jumala kattaa pöydän erämaassa?”** (Psalmi 78 17–18)
- 1.6 He eivät uskoneet Jumalaan eivätkä luottaneet Hänen apuunsa. (Psalmi 78:22)
- 1.7 Heidän pahat himonsa ajoivat heitä tekemään vastoin Jumalan käskyjä. (Psalmi 78:29–31)
- 1.8 Vieläpä kovien Jumalan rangaistustenkin jälkeen seurakunta teki syntiä Jumalaa vastaan eikä uskossa kiittänyt Jumalaa Hänen hyvistä teoistaan ja ihmeistään. (Psalmi 78:32)
- 1.9 Kaiken lisäksi seurakunta petti Jumalaa suullaan ja valehteli! (Psalmi 78:36)
- 1.10 Heidän sydämensä ei ollut vakaa vaan alati ailahteleva. (Psalmi 78:37)
- 1.11 Seurakunta niskoitteli Jumalaa vastaan ja kiusasi Häntä. (Psalmi 78:40–41; 56–57)
- 1.12 Jumalan huoneen – temppelin sijaan – he rakensivat uhrikukkuloita, tekivät haureuden syntiä niillä ja rakensivat epäjumalan patsaista. (Psalmi 78:58–59)

Rakkaat ystävät, näettekö nämä seurakunnan synnit Elävän Jumalan edessä jotenkin kovin outoina? Tunnistatteko sen, että samankaltaiset synnit helposti pesiytyvät meidänkin keskellemme: oman tahdon tekeminen Jumalan Sanan ilmoittaman Jumalan tahdon sijaan, Jumalan hyvyyden epäileminen, vaikka olemme eläneet osallisina Hänen hyvyydestään, omien mielipiteittemme vieminen yli Jumalan Sanan, itse valitun jumalanpalveluksen vieminen yli sen, mitä Raamattu ja tunnustuksemme sanovat? Samat synnit vaivaavat meitä, ja kuinka helposti ajaudumme omassa elämässämme synnin palvelukseen. Jos et tunnista mitään näistä synneistä, lankeemuksista ja houkutuksista itsessäsi, kysy itseltäsi, onko omatuntosi herännyt synnin unesta. Jos omatuntosi on

herännyt synnin unesta, käyt usein ristiinnaulitun ja kuolleista nousseen Vapahtajamme Jeesuksen jalkojen juuressa pyytämässä syntejäsi anteeksi.

Apostoli Paavali muistutti Korinton seurakuntaa noin 1500 vuotta aikaisemmista tapahtuneesta kansan vapautumisesta Egyptin orjuudesta ja sitä seuranneesta erämaavaelluksesta. Sanomalla **"minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Mooseksen pilvessä ja meressä,"** (1. Korinttolaiskirje 10:1–6) hän osoitti, että ihmisen paha himo ja kapina Jumalaa vastaan oli todellista apostolin aikana ja myös meidän aikanamme. Hän tahtoo sanoa tämä kaiken varoitukseksi meille kaikille, joille maailmanaikojen loppukausi on tullut. Apostolin tähtäyspiste on kuitenkin enemmän kuin varoitus. Se on neuvo omistamaan Kristuksen lahjavanhurskaus ja Jumalan lupaukset kestäväksi lohdutukseksi.

2 Jumalan laupeus on joka aamu uusi (Psalmi 78, Valitusvirret 3:22–23)

Pyhä Sana sanoo: **"Hänen laupeutensa ei ole loppunut vaan se on joka aamu uusi, ja suuri on Hänen uskollisuutensa."** (Valitusvirret 3:22–23) Koska olet kasteessasi liitetty Herramme Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen, ja olet Hänen kanssaan yhteen kasvanut, ei Herra Jeesus voi sinua hylätä, vaan Hän rakkaudessaan ja sääliväisyydessään taluttaa sinua ristin tiellä: **"Hän johti heitä turvallisesti, heidän ei tarvinnut pelätä."** (Psalmi 78:53) Tätä Herra teki myös Israelin erämaavaelluksen aikana; hän kulki heidän kanssaan, päivällä pilvessä ja ylös tulenliekissä. (2. Mooseksen kirja 13:21; 1. Korinttolaiskirje 10:1–4) Kaiken tähtäyspisteenä on mietelmät ja muinaisaikojen arvoitukset (Psalmi 78:2) eli **"Me kerromme tulevalle polvelle Herran ylistettävistä teoista, Hänen voimastansa ja ihmeistänsä, jotka Hän on tehnyt."** (Psalmi 78:4) Mistä on kyse? On kyse **"siitä ilmoitetusta salaisuudesta, joka kautta kaikkien aikojen on ollut ilmoittamatta, mutta nyt julkisaatettu"** (Roomalaiskirje 16:25–26) eli evankeliumista. Evankeliumi, sana syntien anteeksiantamisesta Jeesuksessa Kristuksessa, sana syntisen vanhurskauttamisesta, on Jumalan voima ja väkevyys. Tähän lupaukseen evankeliumista Jumala alati tahtoi suunnata Israelin katseen ja tässä lupauksessa Jumala tahtoo meidän elävän. Vain tässä evankeliumissa me näemme Jumalan hyvyyden ja sen, että **"Jumala voi kattaa pöydän erämaahan"** (Psalmi 78:19), joka tarkoittaa elämää armahdettuna syntisenä ja rakkaana Jumalan lapsena mitä vaikeimmankin erämaavaelluksen aikana, mitä synkimpien elämänkohtaloidenkin keskellä, koska Jumala on uskollinen ja vakaa: **"Kaikissa heidän ahdistuksissansa oli Hänelläkin ahdistus, ja Hänen kasvojensa enkeli (Jeesus Kristus) vapahti heidät. Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään Hän lunasti heidät, nosti heitä ja kantoi heitä kaikkina muinaisina päivinä – ja vielä tänään ja tulevaisuudessakin."** (Jesaja 63:9) Lisäksi Jumala lupaa: **"Teidän vanhuuteenne asti Minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka Minä kannan; niin Minä olen tehnyt ja vatedeskin Minä nostan, Minä kannan ja pelastan."** (Jesaja 46:4)

Siksi me turvallisesti ja luottavaisesti Jumalaan ja Hänen lupauksiinsa sanomme: **"Mitä olemme kuulleet, minkä olemme saaneet tietää ja mitä isämme ovat meille kertoneet, sitä me emme heidän lapsiltansa, vaan kerromme tulevalle polvelle Herran ylistettävistä teoista, Hänen voimastansa ja ihmeistänsä, jotka Hän on tehnyt. Jälkipolvi saisi ne tietää, saisivat tietää vatedes syntyvät lapset, ja nekin nousisivat ja kertoisivat niistä lapsillensa. Niin nämä panisivat uskalluksensa Jumalaan, eivätkä unhottaisi Jumalan suuria tekoja vaan ottaisivat Hänen käskyistänsä vaarin."** (Psalmi 78:5–7) Aamen.

Harri Lammi, pastori, V.D.M. Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa / Pyhän Sanan luterilainen seurakunta, Forssa